

Samling af Afgørelser

Sag C-67/14

**Jobcenter Berlin Neukölln
mod
Nazifa Alimanovic m.fl.**

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundessozialgericht)

»Præjudiciel forelæggelse — fri bevægelighed for personer — unionsborgerskab — ligebehandling — direktiv 2004/38/EF — artikel 24, stk. 2 — sociale ydelser — forordning (EF) nr. 883/2004 — artikel 4 og 70 — særlige ikke-bidragspligtige kontantydelse — arbejdssøgende statsborgere i en medlemsstat, der opholder sig på en anden medlemsstats område — udelukket — bevarelse af status som arbejdstager«

Sammendrag - Domstolens dom (Store Afdeling) af 15. september 2015

1. *Social sikring — vandrende arbejdstagere — direktiv 2004/38 — sociale ydelser — begreb — særlige ikke-bidragspligtige kontantydelse, der er omhandlet i artikel 70, stk. 2, i forordning nr. 883/2004 — omfattet*

(Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 883/2004, art. 70, stk. 2; Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38, art. 24, stk. 2)

2. *Unionsborgerskab — ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område — direktiv 2004/38 — ligebehandlingsprincippet — værtsmedlemsstatens forpligtelse til at tillægge retten til sociale ydelser til statsborgere fra andre medlemsstater, der ikke udøver nogen økonomisk aktivitet — betingelser — ophold på værtsmedlemsstatens område, som overholder betingelserne i direktivet*

(Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38, tiende betragtning, og art. 24, stk. 1)

3. *Unionsborgerskab — ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område — direktiv 2004/38 — ligebehandlingsprincippet — national lovgivning, hvorefter arbejdssøgende statsborgere fra andre medlemsstater er udelukket fra at modtage visse særlige ikke-bidragspligtige kontantydelse — ydelser, som er garanteret statsborgere fra værtsmedlemsstaten, der befinder sig i samme situation — lovlig*

[Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 883/2004, art. 4 og art. 70, stk. 2; Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38, art. 14, stk. 1, art. 14, stk. 4, litra b), og art. 24]

1. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 43 og 44)

2. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 49 og 50)

3. Artikel 24 i direktiv 2004/38 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område og artikel 4 i forordning nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, som ændret ved forordning nr. 1244/2010, skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter de statsborgere fra andre medlemsstater, der befinder sig i en situation som den i direktivets artikel 14, stk. 4, litra b), omhandlede, udelukkes fra at modtage visse særlige ikke-bidragspligtige kontantydelse som omhandlet i artikel 70, stk. 2, i forordning nr. 883/2004, der også må anses for sociale ydelser som omhandlet i artikel 24, stk. 2, i direktiv 2004/38, mens disse ydelser er garanteret statsborgere fra denne medlemsstat, der befinder sig i samme situation.

Det fremgår således udtrykkeligt af den i artikel 24, stk. 2, i direktiv 2004/38 foretagne henvisning til direktivets artikel 14, stk. 4, litra b), at værtsmedlemsstaten kan afslå at tildele enhver social ydelse til en unionsborger, der alene har en ret til ophold på grundlag af den sidstnævnte bestemmelse.

Selv om direktiv 2004/38 kræver, at medlemsstaten tager hensyn til en berørt persons personlige forhold, når den skal til at vedtage en foranstaltning med henblik på udsendelse eller fastslå, at personen udgør en urimelig byrde for det sociale system under sit ophold, er en sådan personlig undersøgelse ikke nødvendig i den situation, hvor en unionsborger er rejst ind på værtslandets område for at søge beskæftigelse, idet direktiv 2004/38, hvorved der er indført et gradvist system til bevarelse af status som arbejdstager, hvilket system har til formål at sikre retten til ophold og adgangen til sociale ydelser, nemlig selv tager hensyn til forskellige forhold, der karakteriserer de personlige forhold for hver ansøger om en social ydelse, herunder navnlig varigheden af udøvelsen af en økonomisk aktivitet.

Da formålet med den individuelle prøvelse desuden er at foretage en helhedsvurdering af den byrde, som tildelingen af en ydelse konkret vil kunne udgøre for hele det nationale sociale system, kan den bistand, der gives til en enkelt ansøger, vanskeligt anses for at udgøre en urimelig byrde for en medlemsstat som omhandlet i artikel 14, stk. 1, i direktiv 2004/38, idet denne byrde nødvendigvis først opstår for den pågældende medlemsstat, når samtlige de personlige ansøgninger, som er indgivet til medlemsstaten, lægges sammen, og ikke når medlemsstaten modtager en enkelt personlig ansøgning.

(jf. præmis 58-60, 62 og 63 samt domskonkl.)